

Daniels bok - Nummer femtiofyra

Att avtäckta de sista dagarna: Daniels strävan efter förståelse

Jeff Pippenger

2024-01-18

Vi avslutade en nyligen publicerad artikel med ett avsnitt ur Prophets and Kings, där syster White angav att Daniel sökte att ”förstå vilket förhållande de sjuttio årens fångenskap, såsom förutsagd genom Jeremia, hade till de tvåtusen trehundra år som han i synen hörde den himmelske budbäraren förkunna skulle förflyta innan Guds helgedom skulle renas.”

”Genom en annan syn kastades ytterligare ljus över framtidens händelser; och det var vid slutet av denna syn som Daniel hörde ’en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge varar synen?’ Daniel 8:13. Det svar som gavs, ’Intill två tusen tre hundra aftnar och morgnar; sedan skall helgedomen renas’ (vers 14), fyllde honom med förvirring. Enträget sökte han förstå synens innebörd. Han kunde inte förstå sambandet mellan de sjuttio årens fångenskap, såsom den förutsagts genom Jeremia, och de två tusen tre hundra åren, som han i synen hörde den himmelske besökaren förklara skulle förflyta innan Guds helgedoms rening. Ängeln Gabriel gav honom en delvis uttolkning; men när profeten hörde orden: ’Synen ... skall gälla många dagar framöver’, svimmade han. ’Jag, Daniel, svimmade’, skriver han om sin erfarenhet, ’och var sjuk i flera dagar; därefter stod jag upp igen och förrättade kungens tjänst; och jag var häpen över synen, men ingen förstod den.’ Verserna 26, 27.” Prophets and Kings, 553, 554.

Milleriterna kom aldrig fram till en fullständig förståelse av det grundläggande budskap som de förkunnade. När den tid kom då Lejonet av Juda stam sökte ge mer information om de ”sju tiderna”, övergick de till den laodiceiska erfarenheten och förkastade sju år senare ljuset om de ”sju tiderna” helt och hållet. De såg aldrig det fulla sambandet mellan de sjuttio åren och de tvåtusen trehundra åren, vilket Daniel ivrigt hade sökt att förstå. Daniel representerar Guds folk i de sista dagarna.

Att landet åtnjöt sina sabbater är den del av förbundet som gavs åt det forntida Israel och som innefattade undervisningen om att landet skulle vila vart sjunde år. Detta förbund innefattade cykeln av sju år, upprepad sju gånger. Det innefattade frigivning och återställande av egendom och slavar vid avslutningen av de sju cyklerna om sju år (fyrtonio år) under högtiden som kallas jubelåret. Judarna var olydiga mot dessa förbundsprinciper, och 2 Krönikeboken angav att de sjuttio årens fångenskap, om vilka profeten Jeremia talade, representerade en föregående period av fyrahundranittio års uppror. Under fyrahundranittio år skulle det, om det forntida Israel hade lytt de anvisningar inom förbundet som framställs i Tredje Moseboken tjugofem, ha funnits sammanlagt sjuttio sådana år då landet vilade. Ett bibliskt år är trehundrasextio dagar, och trehundrasextio dagar multiplicerat med sju (”sju tider”) är lika med tvåtusenfemhundratjugo dagar.

De sjuttio åren är absolut förbundna med landets vila, vilken i sin tur är absolut förbunden med de ”sju tiderna”. Daniel sökte att ”förstå förhållandet” mellan ”de sjuttio årens fångenskap” och ”de

två tusen trehundra åren” ”före reningen av Guds helgedom”. Han sökte därför att förstå förhållandet mellan synen ”chazon” och synen ”mareh”. Det är omöjligt att förstå detta förhållande utan att erkänna landets vila i Tredje Moseboken tjugofem och tjugosex i samband med den sjuttioåriga fångenskap som omtalas av Jeremia. Om du inte tror att de ”sju tiderna” representerar en profetisk period om två tusen femhundra tjugo år, avlägsnar du dig själv från att vara bland dem som Daniel representerar i de sista dagarna. Milleriterna trodde att de ”sju tiderna” var en tidsprofetia, men adventismen gör det inte längre.

Daniel framställer, liksom alla profeter, Guds folk vid världens ände, och syster Whites kommentarer om hans önskan att förstå sambandet mellan de sjuttio åren (de ”sju tiderna”) och de två tusentrehundra åren representerar den längtan som Gud avser att hans folk i de sista dagarna skall äga. Såsom har framhållits i tidigare artiklar finns det inga sanningar framställda på 1843- och 1850-diagrammen som inte direkt får stöd (upprepade gånger) i syster Whites skrifter.

Millers juveler kommer att lysa tio gånger klarare i de sista dagarnas Midnattsrop, och därigenom representerar juvelerna det slutliga provet för adventismens jungfrur. Dessa juveler är de grundläggande sanningar som framställs på Habackuks tavlor, och juvelerna i skrinetsom lades på ett bord mitt i Millers rum. Det grundläggande provet är det slutliga provet, men så är även Profetians Andes auktoritet. Att förkasta de grundläggande sanningarna, vilka i Millers dröm förebildades som juveler, är att samtidigt förkasta Profetians Ande.

”Satans allra sista bedrägeri kommer att vara att göra Guds Andes vittnesbörd verkningslöst. ”Där ingen profetia är, där blir folket tygellöst” (Ordspråksboken 29:18). Satan kommer att verka med förslagenhet, på olika sätt och genom olika redskap, för att rubba Guds kvarlevas förtroende för det sanna vittnesbördet. Han kommer att föra in falska syner för att vilseleda och kommer att blanda det falska med det sanna och därigenom väcka människors avsky, så att de kommer att betrakta allt som bär namnet syner som ett slags fanatism; men uppriktiga själar kommer genom att ställa det falska och det sanna mot varandra att bli i stånd att skilja mellan dem.” Selected Messages, band 2, s. 78.

Vi behandlar nu den kunskapsökning som ägde rum i milleriternas historia från 1798 till 1844, men vi konstaterar att även om milleriterna hade rätt i sina profetiska tillämpningar, var de begränsade av den historia i vilken de uppväcktes. Vi befinner oss nu i de sista dagarna och i adventismens sista generation (den fjärde). Under denna tidsperiod har adventismen blivit så indoktrinerad med traditioner och sedvänjor (förfalskade juveler) att den inte längre vet vilka de grundläggande sanningarna var. Att inte känna till vilka dessa sanningar är hindrar adventismen från att förstå betydelsen av dessa sanningar och gör de upprepade befallningarna att skydda och bevara dessa sanningar meningslösa.

Innan vi går vidare in i Gabriels uttolkning av synen vid floden Ulai, skall vi beröra några relevanta punkter som är förbundna med de grundläggande sanningarna och Profetians Andes auktoritet. De moderna teologerna hävdar att följande avsnitt visar att den längsta tidsprofetia i Bibeln är de två tusen trehundra åren.

Lärjungarnas erfarenhet, de som vid Kristi första ankomst predikade "evangeliet om riket", hade sin motsvarighet i erfarenheten hos dem som förkunnade budskapet om hans andra ankomst. Liksom lärjungarna gick ut och predikade: "Tiden är fullbordad, och Guds rike är nära", så förkunnade Miller och hans medarbetare att den längsta och sista profetiska tidsperiod som framställs i Bibeln snart skulle utlöpa, att domen var nära, och att det eviga riket skulle träda in. Lärjungarnas förkunnelse beträffande tiden grundade sig på de sjuttio veckorna i Daniel 9. Det budskap som gavs av Miller och hans medarbetare tillkännagav avslutningen av de 2300 dagarna i Daniel 8:14, av vilka de sjuttio veckorna utgör en del. Bådas förkunnelse grundade sig på uppfyllelsen av olika delar av samma stora profetiska tidsperiod.

"Liksom de första lärjungarna förstod William Miller och hans medarbetare inte själva fullt ut innebörden av det budskap som de bar fram. Villfarelser som länge hade varit etablerade i kyrkan hindrade dem från att komma fram till en riktig tolkning av en viktig punkt i profetian. Därför led de besvikelse, fastän de förkunnade det budskap som Gud hade anförtrott åt dem att ges till världen, till följd av en missuppfattning av dess innebörd." The Great Controversy, 351.

Stället säger att "Miller och hans medarbetare förkunnade att den längsta och sista profetiska tidsperiod som framställs i Bibeln snart skulle gå ut", och teologerna hävdar att den längsta och sista profetiska tidsperioden är de två tusen tre hundra åren. De hävdar vidare att det är detta syster White identifierar i stället, ty hon, menar de, talar där direkt om perioden om två tusen tre hundra år. De är blinda för varje samband mellan de sjuttio åren och perioden om två tusen tre hundra år. De är blinda för det ljus som Daniel sökte förstå.

Ellen White var millerit, och hon kände de budskap som hade placerats på 1843 års pionjärdiagram och på 1850 års pionjärdiagram som publicerades av F. D. Nichols. 1850 års diagram, som framställdes av Nichols, utarbetades i Nichols hem just vid den tid då James och Ellen White bodde hos Nichols. Den längsta profetiska tidsperioden i Bibeln, som återges på båda dessa diagram, är inte de tjugotre hundra åren, utan de "sju tiderna" i Tredje Moseboken tjugosex.

Att hävda att det föregående avsnittet är en inspirerad identifiering av de tvåtusentrehundra åren som den längsta och sista profetiska tidsperioden är att få syster Whites skrifter att motsäga sig själva. Om hon trodde det som teologerna påstår om detta avsnitt, vad innebär det då när hon ger sitt stöd åt de diagram som bekräftar de "sju tiderna"?

"Jag har sett att 1843 års profetiska tavla var ledd av Herrens hand och att den inte skulle ändras; att siffrorna var sådana som Han ville ha dem; att Hans hand vilade över och dolde ett misstag i några av siffrorna, så att ingen kunde se det, förrän Hans hand togs bort." Early Writings, 74.

De som vill upprätthålla sina traditioner och fabler kan hävda att Herren på 1843 års karta höll sin hand över felet med de "sju tiderna", tills han vid en senare tidpunkt tog bort sin hand. Problemet med det antagandet är att syster White angav när Herren tog bort sin hand från siffrorna; hans hand togs bort före den 22 oktober 1844, strax efter den första besvikelsen. I sitt vittnesbörd om denna händelse anger hon vilket misstag som rättades, och det är tydligt att misstaget inte var de "sju tiderna".

”Dessa trofasta, besvikna människor, som inte kunde förstå varför deras Herre inte kom, lämnades inte i mörker. Återigen leddes de till sina biblar för att rannsaka de profetiska tidsperioderna. Herrens hand avlägsnades från siffrorna, och misstaget förklarades. De såg att de profetiska tidsperioderna sträckte sig till 1844, och att samma bevisning som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades 1843, bevisade att de skulle upphöra 1844.” Early Writings, 237.

När Herrens hand ”hade dragits bort från siffrorna, och misstaget hade förklarats”, insåg de därefter ”att samma bevisning som de hade lagt fram för att visa att de profetiska tidsperioderna avslutades år 1843, bevisade att de skulle upphöra år 1844.” De profetiska tidsperioder som först ansågs avslutas år 1843 framställs på 1843 års diagram, vilket är det diagram som var och en av de tre hundra milleritiska predikanterna använde. De profetiska tidsperioder som framställs på det diagrammet och som avslutades år 1843 var de två tusen tre hundra åren i Daniel kapitel åtta, vers fjorton, de två tusen fem hundra tjugo åren i Tredje Mosebok tjugosex och de ett tusen tre hundra trettiofem åren i Daniel tolv. Efter den första besvikelsen drog Herren bort sin hand från misstaget, och milleriterna insåg då att samma bevisning som identifierade slutet på de profetiska tidsperioderna år 1843, i själva verket bevisade att dessa perioder avslutades år 1844.

Diagrammet från 1850 framställdes år 1850 och började säljas i januari 1851. Ellen White nedtecknade att även detta diagram var en uppfyllelse av Habackuk, liksom hon också hade nedtecknat beträffande 1843 års diagram. Också detta diagram framställde den längsta profetiska tidsperioden som Tredje Mosebokens tjugosjätte kapitel ”sju tider”.

”Jag såg att Gud var med i utgivningen av kartan genom broder Nichols. Jag såg att det fanns en profetia om denna karta i Bibeln, och om denna karta är avsedd för Guds folk, om den är tillräcklig för den ene, så är den det också för den andre, och om någon behövde en ny karta målad i större skala, så behöver alla den i lika hög grad.” Manuscript Releases, band 13, s. 359.

Att hävda att syster Whites hänvisning till det faktum att milleriterna ”förkunnade att den längsta och sista profetiska tidsperiod som framställs i Bibeln stod i begrepp att utlöpa” är korrekt, är riktigt, ty det gjorde de. Att hävda att den ”längsta” ”profetiska tidsperioden” är de tvåtusentrehundra åren, vänder syster Whites vittnesbörd mot sig självt och mot den historiska dokumentationen. Att tro på den fabeln är att tro på en lögn, och i de sista dagarna gör de som väljer att tro på en lögn det därför att de inte älskar sanningen.

Jesus bedövade inte sig själv på något mirakulöst sätt med någon form av gudomlig anestesi för att kunna genomgå korsets lidande. Jesus led med ett gudomligt lidande, långt bortom vad någon av hans skapade varelser kunde uthärda. Ändå skapades mänskligheten till hans avbild, och inspirationen anger att mänskligheten skall övervinna såsom han övervann. Det som gjorde det möjligt för Kristus att uthärda korsets lidande var en egenskap som han ägde och som också människan äger.

Med blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare, som för den glädjes skull som låg framför honom uthärdade korset utan att bry sig om skammen och har satt sig på högra sidan om Guds tron. Hebreerbrevet 12:1.

Jesus uthärdade korsets lidanden, därför att han hade ett mål satt framför sig, och vi har skapats till hans avbild och är som sådana varelser som motiveras av mål. Det är en del av vår skapelseordning. Om vi har förletts att tro att det är oviktigt att förstå adventismens grundvalar, kommer vi inte att ha någon drivkraft att göra just detta. Den enda gudomliga motivation som den Helige Ande kan väcka för att övervinna detta laodiceiska tillstånd är kärleken till sanningen. Kärleken till sanningen kommer att provas genom tillgången till lätta bruk och traditioner utformade för att stilla våra kliande öron. Om vi i vår laodiceiska bekvämlighet inte har någon önskan att förstå sanningen för egen del, kommer vi att gå förlorade. Det är här adventismen står i dag.

Daniel är ett exempel på Guds folk i de sista dagarna, vilka genom det profetiska ordet söker förstå förhållandet mellan den sjuttioåriga fångenskapen och den tjugutrehundraåriga profetian. Att identifiera den tjugutrehundraåriga profetian som den längsta och sista profetiska tidsperioden är att förkasta adventismens grundläggande sanningar och samtidigt förkasta Profetians Andes auktoritet. Att påstå att när milleriterna framlade den längsta och sista profetiska tidsperioden, så var det de tjugutrehundra åren, är att förkasta den historiska dokumentationen.

”Vi har ingenting att frukta för framtiden, utom om vi skulle glömma den väg Herren har lett oss på och hans undervisning i vår tidigare historia.” Life Sketches, 196.

Gabriel kom för att ge Daniel förståelse av både ”mareh”- och ”chazon”-synerna, och han undervisade Daniel att i tanken skilja de båda synerna åt, även om de uppenbarligen hade ett profetiskt samband. Synen inbegrep de riken i Bibelns profetior i kapitel sju och åtta, vilka var en upprepning och utvidgning av samma riken i kapitel två. Informationen innefattade den himmelska dialogen som framställde den ena synen som nedtrampandet av Guds helgedom och folk, och den andra synen som verket att återupprätta folket och helgedomen.

När Gabriel framlade uttydningen, vilken slutligen blev själva kärnan i det budskap som förkunnades av milleriterna, fanns det ett samband mellan de två synerna, vilket bör uppmärksammas av dem som uppfyller befallningen att i tanken skilja uttydningen åt. En av åtskillnaderna representeras av de två ord som båda översätts med ”bestämda”.

Sjuttio veckor är bestämda över ditt folk och över din heliga stad, för att göra slut på överträdelsen och sätta synden punkt, och för att bringa försoning för missgärning, och för att föra in evig rättfärdighet, och för att besegla syn och profetia, och för att smörja den Allraheligaste. Vet därför och förstå, att från den tid då ordet gick ut om att återställa och bygga upp Jerusalem intill Messias, Fursten, skall det vara sju veckor och sextiotvå veckor; gatan skall byggas upp på nytt, och muren, också i svåra tider. Och efter de sextiotvå veckorna skall Messias bli avskuren, men inte för sin egen skull; och folket till den furste som skall komma skall förstöra staden och helgedomen; och dess slut skall komma såsom en översvämning, och intill krigets slut är förödelser fast beslutade. Och han skall stadfästa förbundet med många under en vecka; och mitt i veckan skall han avskaffa slaktoffer och matoffer, och på grund av styggelsernas utbredning skall han göra den öde, ända till fullbordandet, och det som är fast beslutat skall utgjutats över den ödelagda. Daniel 9:24–27.

Sjuttio veckor (fyrahundranittio år) är bestämda över folket och den heliga staden. Ordet som översatts med "bestämda" betyder "avskurna", och ordet betecknar en tidsperiod eller en provotid för judarna och Jerusalem. Det representerade också den upprorsperiod som ledde till Jerusalems förstörelse och de sjuttio årens fångenskap. De fyrahundranittio åren blev därefter "bestämda", med början vid det tredje dekretet. De första fyrahundranittio åren av uppror ledde till Nebukadnessars tre angrepp, den slutliga förstörelsen av Jerusalem samt en skingring och en sjuttioårig fångenskap för det bokstavligen Israel i det bokstavligen Babylon.

Det första dekretet markerade slutet på fångenskapen och början på arbetet med att återuppbygga Jerusalem. Det tredje dekretet markerade början på de tvåtusen trehundra åren. Den första ängels ankomst markerade slutet på det andliga Israels fångenskap i det andliga Babylon under ettusen tvåhundra sextio år, och den markerade början på en period av fyrtiosex år, då Kristus använde milleriterna för att träda ut ur fångenskapen och uppföra ett andligt tempel.

Det ord som i vers tjugosex och tjugosju två gånger översatts med "bestämd" är "charats", och det betyder "att sära" och "ett påbud". Det var profetiskt "påbudet" att påvedömet skulle få ett dödligt "sår" vid slutet av den första harmen. Det är samma ord som Daniel använder i kapitel elva, vers trettiosex.

Och kungen skall göra efter sitt eget behag; och han skall upphöja sig och förhäva sig över varje gud och tala förunderliga ting mot gudarnas Gud, och det skall gå honom väl till dess att vreden har fullbordats; ty det som är bestämt skall ske. Daniel 11:36.

I vers trettiosex är "kungen" påvedömet. Påvedömet skulle ha framgång till år 1798, då det fick sitt dödliga sår. Då skulle den första "förbittringen" "fullbordas", ty denna "förbittring" hade blivit "bestämd" (förordnad) att "ske". Vid slutet av den första förbittringen mot Israels norra rike, som började år 723 f.Kr. och slutade år 1798, fick påvedömet ett "dödligt sår". Ordet "bestämd" betyder "sår".

Och jag såg ett av dess huvuden såsom dödligt sårat; och dess dödliga sår blev läkt. Och hela världen förundrade sig över vilddjuret. Uppenbarelseboken 13:3.

Millerrörelsens profetiska ramverk byggde på de två ödeläggande makterna hedendom, följd av påvedömet. De förstod att dessa två makter skulle trampa ned helgedomen och hären, såsom detta framställs i "chazon"-synen i Daniel 8:13.

Sedan hörde jag en helig tala, och en annan helig sade till den som talade: Hur länge skall synen vara om det dagliga offret och om förödelsens överträdelse, genom vilken både helgedomen och härskarorna prisges åt att bli nedtrampade? Daniel 8:13.

Den påvligen ödeläggelsens makt skulle förtrampa helgedomen och hären i ettusen tvåhundra sextio år.

Men förgården som är utanför templet skall du lämna åsido och inte mäta; ty den är given åt hedningarna. Och den heliga staden skall de trampa under fötterna i fyrtiotvå månader. Och jag skall ge makt åt mina två vittnen, och de skall profetera i tusen tvåhundrasextio dagar, klädda i säcktyg. Uppenbarelseboken 11:2, 3.

Vid slutet av den första vredensperioden år 1798 hade profetian fastställt att påvedömet skulle "såras". I Daniel 9 framställs detta fastställande i de två sista verserna, och det ord som i dessa verser två gånger översätts med "fastställt" är förbundet med synen "chazon", medan det ord som i vers tjugofyra översätts med "fastställt" är ett annat hebreiskt ord och är förbundet med synen "mareh". Daniel, som representerar Guds folk i de sista dagarna, sökte förstå förhållandet mellan dessa två syner, vilka Gabriel hade sagt åt honom att i tanken skilja åt.

Vi kommer att fortsätta detta ämne i nästa artikel.

"Gud ger oss inte ett nytt budskap. Vi skall förkunna det budskap som år 1843 och 1844 förde oss ut ur de andra kyrkorna." Review and Herald, 19 januari 1905.